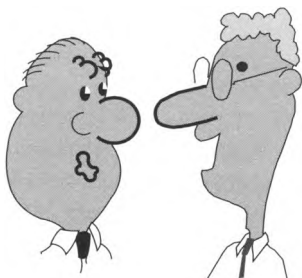

Ses uieres de na Marie

–Ei, Jordi. Com va tot per Barcelona?

–Hola, Xicu. Mira, anar fent. Tot seria molt maco si no fos pels embussos de les carreteres. Aquí a Begur sí que esteu tranquils. Però, ara que hi penso, oi que al carrer per on s'entra al Casino... aquell que va a parar al carrer de Vera...?

–Sí, home, vols dir es carrer d'es Casino. Es que abans se'n deia carrer d'es Clos –digué en Xicu.

–Sí, aquest. Doncs, a prop del carrer de Vera, a mà dreta, ¿oi que hi havia una mare de Déu feta de rajoles en una paret d'una casa? –preguntà en Jordi.

–I tant que hi era –féu en Xicu-. S'hi va estar molts anys, però ja fa temps que no hi és.

–Que maca que era! I doncs, què ha passat?

–No ho sé pas, noi –va fer en Xicu-. Em penso que això deu ser com allò d'es vidres de ses uieres de na Marie.

–I això què és? –preguntà en Jordi.

–Ara t'ho explico: un dia de ja fa temps, en Pere de ca's Rapa Quartos se'n va anar cap a Barcelona. Primer, va anar a Palafrugell, caminant, com es feia llavors. D'allà, amb es tren petit va anar a Flaçà i de Flaçà a Barcelona amb es tren gros. A Barcelona va anar a veure una funció d'aquelles de camamilla.

–Camamilla?

–Home, Jordi, sembla que estiguis una mica tou avui. As Paral·lel hi havia teiatrus que feien funcions amb noies que ensenyaven ses cames.

–Ah, és clar. D'això no n'heu tingut pas mai, a Begur –digué en Jordi.

–Ni ganes. Bé –continuà en Xicu-, doncs ben a prop des Paral·lel hi havia un mercat que en deien els Encants. Ara aquest mercat es fa a sa plaça de ses Glòries i se'n diu es mercat de Bellcaire, però llavors, ja parlo de molts

anys, era a ses afores des mercat de Sant Antoni.

–I es va firar, en Pere de ca's Rapa Quartos? –preguntà en Jordi.

–Sí. Però no va pas comprar res per a ell, sinó per na Marie de ca's Poll Ros, que era sa seua dona. A una parada –anava explicant en Xicu– en Pere va veure unes uieres molt boniques i en va demanar es preu. Es firaire li digué: “Valen cinc rals”. En Pere les volgué comprar però es firaire tornà a dir: “Ei, però valen cinc rals sense es vidres”.

–Quina barra! –digué en Jordi.

–Sí, però en Pere se l'estimava molt, a na Marie, i volia portar-li un regal de Barcelona. “I quant valen es vidres?”, féu en Pere. “Sis rals”, digué el firaire. En Pere es va repassar es moneder i va preparar onze rals, que feien dues pessetes i tres rals. Però es firaire hi va tornar: “Ei, que es vidres valen sis rals cada un!”. “Home, ja ho hauríeu pogut dir de bon principi, tot això!”, digué en Pere tot escamat. “Deixeu-se de romanços”, féu el firaire tot allargant-li les ulleres, “vos ja sabeu que la vostra muller n'estarà molt contenta i quan les vegi dirà: ‘Que maques!’”.

”En Pere de ca's Rapa Quartos va regatejar una mica i es firaire n'hi va rebaixar dos rals. Ses uieres li costaren, doncs, quinze rals, o sia tres pessetes i tres rals. Tot cofoi, se'n va anar a agafar es tren per tornar cap a Begur. I com que a Begur tothom ho sap tot –continuà en Xicu-, des de llavors, quan algú feia una ensarronada comercial, sa gent deia: “Això és com allò des vidres de ses uieres de na Marie!”. Però és d'aquelles coses nostres que s'han perdut.

–No en sabeu pas de comprar, els de Begur... –féu en Jordi.

–Home, doncs mira que es de can Barça... –continuà en Xicu-: ja fa anys que sembla que siguin de cal sha de Pèrsia, i es gasten uns capitalassos comprant jugadors estrangers... I els hi han col·locat cada toia... I els hi paguen uns sous...!

–És clar, són els millors.

–Seran molt bons, però quan els hi peta perden jugant a casa amb es cuers... es deixen fer es gols en temps de descompte... se'n van sovint a es seu país... i encara es queixen!

–Ah, a mi no m'ho diguis. Jo sóc de l'Espanyol! –féu en Jordi.

El que en Xicu no li digué a en Jordi és que en Pere de ca's Rapa Quartos, en arribar a casa seva, li digué a la Marie:

–A que no saps que et porto aquí? –tot ensenyant-li les ulleres embolicades en un paper.

A la Maria li van agradar molt les ulleres i va estar molt contenta. Però l'endemà, quan en Xicu va tornar de la vinya, es va trobar la dona tota enfurismada.

–Pocavergonya! –li digué la Maria– Ja m'ho ha fet veure na Reparada de can Patrancas: ses uieres te les vas comprar per a tu, per poder veure més bé aquelles noies de sa camamilla!

I per sopar, en lloc de sopa en Pere es va trobar un plat ple d'infusió de camamilla, amb sal en comptes de sucre. Tingueren una setmana de males cares, però, finalment, tot es va arreglar.

–Segurament que aquelles rajoles antigues foren com es vidres de ses uieres de na Marie... –continuà explicant en Xicu– I mira que n'hi havia nou per lo alt per set per lo ample. Nou per set fan seixanta-tres; si ho van vendre tot plegat per seixanta-tres vegades el que en demanava... No em diguis més que a Begur no sabem comprar o vendre.

–Està molt bé –digué en Jordi-, però per què parreu així aquí a Begur? D'on us ve tanta salaborr en aquest parlar tan salat?

–Doncs saps què et dic, Jordi?: puja aquí dalt i balla!

Grèvol

